

Przygotowanie przestępstwa – kryminalistyka

praca magisterska z zakresu kryminalistyki

Przygotowanie przestępstwa stanowi pierwszą praktyczną czynność zmierzającą do realizacji finalnych celów określonych planem.²

Kodeksowa definicja przygotowania jest następująca:

„Przygotowanie zachodzi tylko wtedy, gdy sprawca w celu popełnienia czynu zabronionego podejmuje czynności mające stworzyć warunki do przedsięwzięcia czynu zmierzającego bezpośrednio do jego dokonania, w szczególności w tymże celu wchodzi w porozumienie z inną osobą, uzyskuje lub przysposabia środki, zbiera informacje lub sporządza plan działania” (art. 16 § 1 k.k.). W myśl § 2 art. 16 k.k. „Przygotowanie jest karalne tylko wtedy, gdy ustawa tak stanowi”. Przypadków tych jest w kodeksie karnym 14. Dotyczy to np. przygotowania do gwałtownego zamachu na jednostkę Sił Zbrojnych RP (art. 140 § 3 k.k.), do fałszowania dokumentów (art. 270 § 3 k.k.), do fałszowania pieniędzy (art. 310 § 4 k.k.), do popełnienia przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu powszechnemu (art. 168 k.k.).³

Zwraca uwagę fakt, iż czynności przygotowawcze do przestępstw tak niebezpiecznych jak zabójstwa (art. 148 k.k.)⁴, rozboje (art. 280 § 2 k.k.)⁵ nie są karalne. Bardzo często dokonanie zabójstw i rozbojów musi być poprzedzone przygotowaniem narzędzi, np. broni palnej.

Kryminalistyka musi jednak koncentrować się na wszystkich rodzajach przestępstw, czynnościach przygotowawczych

niezależnie od ich karalności. Czynności przygotowawcze w odróżnieniu od planowania dostarczają ewidentnego materiału dowodowego zarówno osobowego, jak i rzeczowego, który może doprowadzić do wykrycia sprawcy, a ustalenie pewnych faktów z zakresu tych czynności jeszcze przed dokonaniem przestępstwa ma wpływ na zapobieżeniu jego popełnieniu.

Przygotowanie z punktu widzenia kryminalistyki można określić jako zespół czynności faktycznych mających na celu umożliwienie skutecznej realizacji planu przestępnego.

Czynności te można ująć w cztery następujące grupy:

1. uzyskanie informacji o obiekcie przestępstwa,
2. warunki, w jakich ma być przeprowadzona akcja (tzw. wywiad przestępny),
3. środki techniczne niezbędne do realizacji zamiaru,
4. podejmowanie zabiegów w celu uniknięcia odpowiedzialności karnej, a także dobór koniecznego składu osobowego.

Informacje o osobie, przeciwko której ma być skierowany zamach przestępny, dotyczą jej trybu życia, nawyków, przyzwyczajzeń, godzin, opuszczania i powrotu do domu, wyjazdów poza miejsce zamieszkania, utrzymywania kontaktów towarzyskich, stanu zdrowia, a w przypadkach anonimów wymuszających okupy, kradzieży, włamań do mieszkań – stopnia zamożności. Dane dotyczące warunków dokonania przestępstwa muszą uwzględniać rodzaj obiektu, sposób jego zabezpieczenia, położenie obiektu, itp.

Źródła wywiadu przestępnego można usystematyzować i zawrzeć w pięciu grupach:

1. nadawca,
2. bezpośrednia obserwacja obiektu lub inwigilacja osób,
3. osoby trzecie spełniające rolę nieświadomego informatora,
4. „wieść publiczna” i środki masowego przekazu

5. ofiara

W bardzo dużym zakresie jest rozbudowany system rzeczowego zabezpieczenia obiektów przestępstwa, ale i metody jego pokonania przez świat przestępczy obejmują coraz więcej środków. Zabezpieczenie obiektów jest zróżnicowane – począwszy od zwykłych zamków, zasuw oraz takich urządzeń zagradzających, jak kraty, mury, ogrodzenia, aż do ogniotrwałych kas pancernych, skarbców czy skomplikowanych urządzeń alarmowych wyposażonych w niezwykle czułe detektory elektroniczne.

System zabezpieczenia warunkuje zakres i rodzaj przygotowania odpowiednich środków technicznych. Im bardziej skuteczny jest system ochrony, tym większej wymaga koncentracji środków do jego pokonania. Na przykład przy włamaniu są stosowane różnorodne środki – poczynając od najprostszych wytrychów aż do „raków”, przecinaków, piłek do cięcia metali, aparatów acetylenowych, a nawet materiałów wybuchowych.

Osobną grupę stanowią środki, które służą uniknięciu odpowiedzialności karnej, a w szczególności szybkiemu przeprowadzeniu akcji, opuszczeniu miejsca przestępstwa, nie zostawieniu śladów i utrudnieniu rozpoznania, przygotowaniu miejsca do ukrycia towaru, jego zbycia, itp. Należą tu środki maskujące, rękawiczki, środki transportu, przygotowanie melin i schowków na ukrycie łupu, itp.

Kodeks karny z 1997 roku wyróżnia 3 rodzaje działania zbiorowego:

- współdziałanie (art. 18 § 1 k.k.)
- porozumienie (np. art. 223 k.k., art. 242 § 4 k.k.)
- zorganizowana grupa lub związek mający na celu popełnienie przestępstw (art. 65 k.k., art. 258 k.k.).⁶

—

² B. Hołyst „Kryminalistyka”, Warszawa 1996r., s. 73

[3](#) Kodeks karny, Warszawa 1997r. (art.16 k.k.-s.8, art.140 k.k.-s.42, art.270 k.k. –s.74, art.168 k.k. –s.50)

[4](#) Kodeks karny, Warszawa 1997r. (art.148 k.k. – s.44)

[5](#) Kodeks karny, Warszawa 1997r. (art.280 § 2 k.k. – s.76)

6 B. Hołyst „Kryminalistyka”, Warszawa 1996r., s. 73-77

W serwisie dyplom.com.pl prezentujemy obronione prace dyplomowe, które mogą służyć za wzór do napisania własnej pracy - gdyby potrzebowali jeszcze Państwo konsultacji to polecamy stronę [pisanie prac](#) - fachowa pomoc w pisaniu prac.